

blevet prøvet og godkendt, og det fremgaar af hans Udtalelser, at jeg skulde have været medvirkende til dette. Jeg maa dertil sige, at jeg er vel Medlem af Afviklingsudvalget, men dette Spørgsmaal har ikke været forelagt paa noget Møde i dette Udvalg, hvor jeg har været til Stede. Jeg anede intet som helst om Bekendtgørelsen, da Sagen blev fremdraget paa Mødet i Middelfart-Kredsen, og fik først Kendskab til Sagen, efter at jeg, med stort Besvær for øvrigt, havde faaet skaffet mig Bekendtgørelsen for Øje. Den højtærede Landbrugsminister maa altsaa undskylde mig i dette Tilfælde. Jeg har ikke været vidende om Bekendtgørelsen, og jeg har ikke været med til at forfatte den. Var Bekendtgørelsen blevet forelagt i et Møde i Afviklingsudvalget, hvor jeg var til Stede, vilde jeg ubetinget straks have modsat mig dens Gennemførelse, og det fremgaar da ogsaa af hele Forholdet, at den højtærede Landbrugsminister er kommet til Erkendelse af, at Bekendtgørelsen var uhjemlet.

Endelig skal jeg gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Justitsminister. I en kort Bemærkning forleden Dag fremdrog den højtærede Minister som Eksempel paa, at man ikke skulde tro alt, hvad der stod i Aviserne, en Sag vedrørende Brødsalget i København. Den højtærede Minister sagde, i og for sig ret umotiveret, synes det mig, at han ved Lejlighed havde læst i „Social-Demokraten“ en Artikel, hvori der rettedes Bebrejdelser mod Domsmagten, fordi den havde taget for lempe ligt paa en Sag, som var rejst mod Bagere, der havde solgt undervægtigt Brød. Den højtærede Minister sagde saa, at han havde ladet Sagen undersøge, og det havde vist sig, at den Bøde paa 10 Kr., hvorover der var anket, ikke var ikendt vedkommende af Myndighederne, men af Den overordentlige Kommission. Denne Udtalelse af den højtærede Minister forundrer mig meget. Det maa dog formentlig være den højtærede Minister bekendt, at Den overordentlige Kommission ikke har nogen Domsmyndighed, ja, overhovedet ikke har nogen anden Myndighed end den, at den kan undersøge visse Spørgsmaal; den kan ikke afgøre noget. Den overordentlige Kommission sorterer under Indenrigsministeriet og er i Virkeligheden kun en raadgivende Kommission. Den har overhovedet ikke noget med Afsigelse af Domme at gøre. I visse Tilfælde bliver den hørt af Domsmyndighederne i Sager, som den har særlige Forudsætninger for

at kunne bedømme. Men det er ganske urigtigt, naar den højtærede Justitsminister tillægger Den overordentlige Kommission Domsmyndighed og søger at gøre den direkte ansvarlig for det paaklagede Forhold.

Jeg skal herefter gaa over til at gøre nogle Bemærkninger om andre Spørgsmaal og da først henvende mig til den højtærede Statsminister. Den højtærede Statsminister sagde, at naar Valgene den 26. April, Valgene i Aar i det hele taget, havde faaet det Udfald, som de fik, skyldtes det først og fremmest den Omstændighed, at Befolkningens store Flertal havde reageret overfor den usikre Situation, som var skabt ved Generalstrejketruselen og ved den Samfundsopløsning, der sporedes vidt omkring. Den højtærede Statsminister sagde rent ud, at man havde en almindelig Følelse af, at vi befandt os paa Afgrundens Rand. Den Fremstilling, den højtærede Statsminister her giver af Forholdene, er ganske fejlagtig; den kan ikke staa for en nærmere Prøvelse, og naar dette Afsnit af det danske Folks Historie skal skrives, vil Fremstillingen ikke komme til at lyde saaledes, som Statsministeren her har skitseret den. Indtil Udgangen af Marts Maaned var der saa megen Fred og Arbejdsomhed, saa megen Ro og Orden her i Landet, som man efter Omstændighederne kunde forvente. Der var selvfølgelig sociale Brydninger, men Rigsdagen forhandlede fredeligt, og Arbejdet gik sin rolige Gang, rent bortset fra nogle lokale Strejker, som forløb paa normal Maade. Rigsdagen forhandlede fredeligt om en ny Valglov, og alle ventede, at disse Forhandlinger meget hurtigt vilde være tilendebragte. Vi havde saa meget mere Grund til at tro, at disse Forhandlinger vilde give et godt Resultat, som det konservative Folkeparti og de to Regeringspartier i Virkeligheden i Princippet var enige om, paa hvilken Maade Valgloven skulde fremmes. Der var visse Vanskeligheder af social Beskaffenhed, Dyrtiden øgedes, og takket være hele den Holdning, som de konservative Partier havde indtaget overfor Regeringen, var det vanskeligt at træffe visse Foranstaltninger mod Dyrtiden. Arbejderne krævede ganske naturligt forøgede Lønninger, efter som Dyrtiden steg, men disse Krav blev besvaret af Arbejdsgiverforeningen med Trusel om Generallockout. Denne var tilrettelagt paa en meget virksom Maade; ved Indsamling af 25 Mill. Kr. havde man skaffet de nødvendige Midler til at udholde en General-